

fram for partiet

MAI 77

LEDER: VERVINGA ER KRITISK!

I vårplanen fra SK er det understreka at en av de viktigste oppgavene til partiet er å øke partiets størrelse, roffeste partiet bedre i proletariatet, og bedre klassesammensetninga i partiet.

Det kommunistiske partiet i Norge, AKP(m-l) har økt innflytelsen sin i klassekampen betraktelig. Mens borgerskapet skriver om AKP(m-l) som et promilleparti osv., bruker de alle midler til å hindre kommunistene i å arbeide og drive politikk blant massene. Borgerskapet veit godt at AKP(m-l) er farlig for dem sjøl.

Men vi har svært mye igjen. Det trengs organiserte kommunister overalt! Sosialdemokratiet og revisjonistene har drivi propaganda blant proletariatet i mange, mange år, og det er ikke gjort på en dag å forandre tenkinga til folk. Det kreves tålmodig arbeid, hvor kommunistene utrettelig stiller seg i spissen for kampen for arbeiderklassens interesser, ubønhørlig avslører revisjonistenes forræderi, forklarer nødvendigheten av kampen mot imperialismen, tålmodig propaganderer for den væpnede revolusjonen. Når vi kjenner den relativt store og velorganiserte makta arbeideraristokratiet foreløpig har, kan vi da være fornøyd om vi har kommunister på f.eks. 10 arbeidsplasser av 100? Eller f.eks. 10 eller 20 kommunister på en arbeidsplass med 500! Nei, vi må være på 100 arbeidsplasser av 100 og vi må være 50 kommunister av 500! Og dette må ikke være noe vi trur skal skje 'like før sosialismen', men vi må ha det som mål nå! Hvis ikke hele partiet skjønner dette, vifner det om en stor feilvurdering av fiendens styrke og om hva som trengs for å slå borgerskapet. Det er revisjonisme å tru på lettkjøpte store. Vi må være misfornøyd med vår egen størrelse. Vi må være bekymra!

Vi trenger også flere kommunister til å jobbe i flere masseorganisasjoner. Det er også nødvendig å drive arbeid på mange flere felter enn vi jobber i dag. Det er titusener av arbeidsfolk og andre som jobber i dette landet som aldri har sett med egne øyne at kommunistene slåss for de riktige sakene, for de har aldri truffet en kommunist! Hvordan kan de da på egen hånd avvise hetsen de lærer mot AKP(m-l) i avisene?

Nei, kamerater, vi må bli mange fler. Og da må vi tenke i stor målestokk.

Om noen ikke helt klarer å se framover, så se på åssen din egen avdeling har det. Hvor mange har 'hovedoppgave utafør avdelinga'? Hvor mange trengs det ikke til å lede alt ar-

beidet som drives? Hvor mange har ikke flere viktige oppgaver på en gang? Det er jo for få folk allerede i dag. Og hva med det arbeidet avdelinga skulle ønske den kunne drive? Vi merker problemet med at vi er for små hver dag. Skjønner vi ikke at dette er farlig for partiet, så ser vi ikke lenger enn neså rekker!

Kamerater i partiet er uenig med SK i synet på studiesirklene.

SK-direktivet om sympatisørsirklene (som styrene har fått), understreker nødvendigheten av at arbeidet med sympatisørsirklene blir kraftig oppprioritert, at det å lede en grunnsirkel må være hovedoppgava til denne kameraten i grunnorganisasjonen. Og at de dyktigste kameratene skal lede sirkelene.

DS har undersøkt litt her og der, og mange kamerater sier: 'Det er bare tull, det er helt umulig, de dyktigste folka har allerede andre hovedoppgaver.' 'Skulle vi sette alle i styret til å lede sirkler, så blei det ingen som hadde ledelsen av avdelinga som hovedoppgave.' Sånn slåss en del kamerater mot å prøve å forstå hva direktivet innebærer.

SK peker helt riktig på hva ledelsen av en sirkel betyr. Møter en gang i uka eller hver 14. dag. Studielederen trenger skikkelig tid til å forberede seg (en kveld?) Dette neglisjeres ofte, lederen flyter på rutine. Klarer ikke å tenke ut skikkelige problemstillinger på forhånd, tenke ut skikkelige eksempler, tenke ut hvordan de andre skal bli mer aktive. Lederen skal oppsøke og diskutere med enkelte som skal forberede spesielle emner, og oppsøke og diskutere med den som ikke møtte opp sist. Lederen skal legge forholda til rette for at sirkeldeltakera får drive med praksis, og gjøre det sammen med dem (f.eks. selge KK). Og sist, men ikke minst, lederen skal skal diskutere partimedlemskap med deltakera gjennom hele sirkelen, ofte flere diskusjoner med hver person.

Er det noen som inbillar seg at alt dette arbeidet kan gjøres med venstrehanda? Ja, det er det mange som gjør. Og derfor går det så dårlig. Vi har en god del studiesirkler gående (altfor få!), men det er langt fra de fleste der som blir rekruttert! Fordi det drives dårlig arbeid med sirkelene.

Ofte er det slik at dette ikke alltid er kameratens egen feil. Ofte er studielederen nedlessa av andre oppgaver fra laget, han/hun gjør det som blir pålagt dem.

Det er dette som må endres! Laget må skjønne at ikke alle kan gjøre alt eller like mye med hver sak! Å forstå SKs direktiv er å forstå at en kamerat som har ansvaret for, og æren av, å lede en sympatisersirkel, må avlastes fra annet arbeid. Det må skje etter en diskusjon med laget. Dette er det motsigelse på. Når det blir reist, sier nemlig noen kamerater nærmest hånlig: 'Jasså, du mener at vi ikke skal ha formann?' Det er et helt feilaktig utgangspunkt. Kamerater som avfeierproblemet med å si sånn, skjønner ikke det grunn av at å lede en sirkel så den fører til rekruttering er en stor oppgave! Når en kamerat leder en sirkel, så skal han i hvert fall klare det skikkelig, og andre ting han skal gjøre, må prioriteres kritisk og strengt. Nå er det ofte sånn: Andre ting kommer først, og sirkelen får den knappe tida som blir igjen. Det er dette som skal snus.

Dette er en kamp mellom to linjer i forståelsen av at partiet i Oslo er i en kritisk situasjon i rekrutteringen. Da går det ikke an å avfeie hele kampen med å si: 'Jasså, du mener at vi ikke skal ha formann?' eller 'direktivet går ikke an'. Slike kamerater oppfordres til å svare i FFP!

Vi rekrutterer for få arbeidere!

I Oslo er det flere småborgere som går i sirkler enn arbeidere. Vi skal absolutt ha sirkler med småborgere. Men vi er nødt til å anstrenge oss for å verve mange flere folk fra industrien. Småborgerlige intellektuelle er ofte vaklende, fordi de ikke har et fasttømra klassestand-

punkt på samme måten som en arbeider. Partilaga og ledelsen på alle nivåer må være dominert av industriarbeidere. Derfor er det grunn til å rope varsko til kameratene i boliglag og arbeidsplasslag.

Vi veit at mange kamerater på arbeidsplassene synes det er vanskelig å rekruttere, ja det er ofte et møysommelig arbeid å få folk på sirkler. At kamerater som er nye på en plass trenger litt tid på seg, er naturlig. Men de må tenke rekruttering hele tida, i alt de gjør! Samtidig finnes det mange kamerater som har jobba på samme plassen i mange år, men som bare har rekruttert to eller ingen på de siste to åra! Det er klart at det ligger ideologiske og politiske feil hos kameratene her, og ikke først og fremst hos massene. Det er også en erfaring som mange har gjort, at de har trukket arbeids-

kamerater til sirkler, og brukt mye tid på, folk som er mest lik dem sjøl, som skravler mye og er 'interessert i teori' osv., men som er helt uvillige til å bli med i partiet. Mens kameratene ofte overser arbeidskamerater som ikke gjør så mye av seg, men som raskt melder seg inn når det først blir tatt grep om dem. DS oppfordrer kameratene på arbeidsplassene til å skrive inn erfaringene sine med rekruttering veldig raskt. DS vil sjøl bringe mer stoff om rekrutteringa på arbeidsplassene i neste nummer av FFP.

Å verve medlemmer til partiet kommer for det første av at kameratene må forstå at det er nødvendig. Men det er også et spørsmål om å lære å verve, å lære åssen man gjør for at det skal bli medlemmer. Disse erfaringene må fram!

MOBILISER TIL DEMONSTRASJONSTOG 17. MAI.

Gjør 17. mai til en kampdag mot supermaktenes angrep på norsk sjølråderett og til en solidaritetsdag med de nasjonale frigjøringsbevegelsenes kamp mot imperialisme og nykolonialisme.

17. mai har stolte tradisjoner i norsk historie. På denne dagen mobiliserte de progressive kreftene i Norge for norsk sjølråderett og mot unionen med Sverige. 17. mai 1824 trosset det Norske Studentersamfund kongens forbud mot å feire 17. mai ved å arrangere en fest. Åra etter ble feiring av dagen mer og mer vanlig. I 1829 ble militære satt inn

for å fordreie folkemengden som feira dagen på Oslo torg. Forbitnelsen i folket var voldsom og kongen kunne ikke lenger hindre at dagen ble feira. I årene etter fikk dagen stadig større preg av kampdag for å bevare og videreføre den sjølstendigheten som var vunnet, og 17. mai ble den store mønstringsdagen mot unionen.

I forrige århundre var det det unge og patriotiske borgerskapet som stod i ledelsen for kampen mot unionen. Men 17. mai var også en samlingsdag for bondenes klassereising. For arbeiderklassen ble 17. mai brukt som demonstrasjons- og kampdag før 1. mai ble feiret, og også senere gikk det egne arbeidertog 17. mai. Etter at 1. mai ble den viktigste demonstrasjonsdagen for arbeiderklassen, og etter at kampen mot Unionen ble ført fram til seier, fikk borgerskapet etter hvert monopol på å prege dagen.

Men vel så viktig er det å peke på at etter 1905 endra også det norske borgerskapet seg. Dette skyldtes at kapitalismen i Norge utvikla seg raskt, og kapitalismen gikk i denne tida inn i sitt siste stadium - imperialismen.

Det norske borgerskapet som hadde spilt en progressiv rolle ved å kjempe for nasjonal sjølråderett, endra seg raskt til det motsatte, til lakeier for utenlandske profitthungrende imperialister. Dette borgerskapet allierte seg med det internasjonale, imperialistiske borgerskapet, og viste seg mer enn villige til å selge landet for profit.

Slik ble 17. mai i hendene på borgerskapet omgjort fra en kampdag for nasjonal sjølråderett, til en festdag for det norske borgerskapet. De allierte seg med det internasjonale borgerskapet, imperialismen, og deres nasjonalisme rettet seg mot det internasjonale proletariatet og undertrykte folk som kjempa for nasjonal sjølråderett. Slik ble 17. mai en festdag der borgerskapet uten særlig motstand har fått spre borgerlig nasjonalsjåvinisme.

Denne utviklinga av dagen gikk raskt, men ikke uten motstand. I 1923 skrev Klassekampen (nr. 20) at 17. mai var blitt en 'alminnelig fylledag for mere eller mindre idiotiske borgere og deres nasjonalistbrøl.' 'For arbeiderne vil 17. mai etter hvert bli en levende realitet! Landet er ikke deres, - men det skal bli deres! Vi skal erobre det fra røverne, og disse røverne har ingen, absolutt ingen rett til at feire folkets nasjonale frihetsdag! Ti disse røverne er de virkelig fædreløse - de virkelig antinasjonale.'

Men sosialdemonkratiet greide å forhinde at dagen ble gjenreist. Likevel er oppgaven som står uløst fortsatt like viktig. 17. mai skal gjenreises som kampdag for nasjonal sjølstendighet og for proletarisk internasjonalisme. Dette er ei oppgave som bare kan løses av arbeiderklassen, og det er alle kommunisters plikt å gå i spissen. Borgerskapet kommer til å hyle, det er klart. Dette hylekoret vil revisjonister i forskjellig utkleddning akkompagnere.

Sosialdemonkratene, som etter hvert har mista taket på 1. mai som klassesamarbeidsdag, vil hyle med. De vanlige moderne revisjonistene er livredde for en ny dag som retter seg mot de imperialistiske supermaktene.

Trotskister og andre revisjonister som KUL og KAF kommer også til å hyle opp om at 17. mai og kamp for nasjonal uavhengighet kun er i borgerskapets interesse. 'Klassekamp - klassekamp' vil de hyle. Men vi skal vise at deres 'klassekamp' ikke er noe annet enn det internasjonale borgerskapets kamp mot de nasjonale frigjøringsbevegelsene og alle nasjoners rett til å forsvare seg mot supermaktssagresjon.

Kamerater!

Vi har sjøl store avvik på proletarisk internasjonalisme og det nasjonale spørsmål. Dette har gitt seg utslag i å legge altfor liten vekt på støtte til arbeidere og frigjøringsbevegelser som kjemper i andre land. Dette siste er vi i ferd med å rette opp. I 1973 og 74 gikk det progressive tog i Oslo 17. mai, sjøl om disse var prega av høyreavviket - de retta seg ikke mot sosialimperialismen. I 1975 og 76 var det ikke noen tog. I 1977 blir det igjen tog, og det er bra. Men dersom vi ikke kvitter oss med de feilaktige ideene som fortsatt finnes om det nasjonale spørsmålet (hos oss sjøl og hos massene), vil vi ikke klare å mobilisere til dette toget.

Diskuter derfor 17. mai. Er arbeidet med å gjøre 17. mai til kampdag en viktig oppgave for kommunister? Sammenlikn gjerne med den historiske betydninga av 1. mai 1968 (første Rød Arbeiderfront - toget).

Når dette leses er det kort tid igjen til 17. mai. Men løpesedler og plakater finnes, og vi har nettopp avslutta 1. mai-mobiliseringa. Vi har en masse kontakter. Diskuter denne målsett inga: Vi skal oppsøke alle som gikk i FFF-toget og få de med i 17. mai toget. Var 1. mai-frokosten vellykka? Da er det ikke noen grunn til at en 17. mai-frokost ikke skal gå like bra.

Dersom 1. mai-frokosten ikke var vellykka - diskuter mangelne og lag en bedre 17. mai-frokost.

Sitatboka: Kap. XVIII. 1. sitat.

Lenin: The right of nations to self-determination. Kapt. 6: Norway's Secession from Sweden. Collected Works, vol. 20, side 425-430.

Parolene for 17. mai-demonstrasjonen 1977:

1. Forsvar norsk sjølråderett - kamp mot de to supermaktene USA og Sovjet.
2. Enhet norske og utenlandske arbeidere - mot rasisme og diskriminering!
3. Svalbard er norsk land - avvis sovjetisk press!
4. Støtt de nasjonale frigjøringsbevegelsene!

Følg med i Klassekampen, som vil bringe mer stoff, og om eventuelle andre arrangementer (kransnedlegging).

TA ET FAST GREP OM UNGDOMSARBEIDET!

Ungdommen har alltid vært en viktig kraft i de revolusjonære kampene. Alle historiske erfaringer viser dette. I dag ser vi at ungdommen står i fremste rekke i de væpna frigjøringskampene som folka i den 3. verden fører. Mest kjent er vel Soweto, der skoleungdom spiller en viktig rolle i kampen mot det reaksjonære rasist-styret til Vorster.

Også i Norge har ungdommen den samme oppgava, og det er helt avgjørende at det revolusjonære potensialet blir utløst og at kampen får en sterk ledelse.

Kampen om å vinne de breie ungdomsmassene pågår i dag, og har pågått lenge. Vi kommunister må alltid ha klart for oss at oppslutning blant ungdommen er en forutsetning for å kunne gjennomføre den sosialistiske revolusjonen, og vi må innrette arbeidet vårt deretter.

Sjøl om ungdommen er mindre stivna i tankegangen sin, mer kritisk til samfunnet, og har større trang til å aksjonere enn eldre folk, så må vi også være klar over at ungdommen er spesielt utsatt for reaksjonær propaganda av ulik type. Dette er et uttrykk for at det kapitalistiske samfunnet er klar over at ungdommen er ei farlig kraft, og at de satser mye på å få kampen på avveier og å passivisere ungdommen. Derfor er det spesielt viktig for oss å lede ungdommen - å tilføre dem den erfaringa som er nødvendig for at kampen deres skal få perspektiv. Vi må avvise alle ideer om at ungdommen er så progressiv at de blir kommunister "av seg sjøl". Det trengs nitid skolering og sterk ledelse for å føre ungdomskampene fram til seier.

Det er ikke bare kommunistene som er klar over ungdommens store betydning:

**** DNA driver i stor stil og frir til ungdommen, for å prøve å rekruttere til AUF. De bruker alle slags lokkemidler og metoder for oppkjøp. Dette gjør de fordi de er klar over ungdommens betydning.**

**** Grunnen til at "NKP" ser forgubbinga av partiet som sitt største problem, er at de er klar over at ungdommen er framtida.**

Det står hard kamp om å vinne ungdomsmassene. Den reaksjonære propagandaen trappes opp i takt med skjerpinga av klassekampen. Vi må kaste alle krefter inn for at de breie ungdomsmassene skal bli vunnet for kamplinja. Alternativet er:

**** At Unge Høyre fortsetter å dominere gymnaset med sin elevfiendtlige og reaksjonære politikk,**

**** At "Brød og Roser" fortsetter å mobilisere unge skolejenter på sin, feministiske splittelsespolitikk,**

**** At arbeideraristokratene får fritt spillerom til å kjøpe opp ungdommen og avspore ungdommens kamp.**

**** Å overlate ungdommen til den reaksjonære ungdomskulturen med fyll og narkotika.**

Først må vi ta et skikkelig grep om ungdomsforbundet.

Det første skrittet på veien til å mobilisere de breie ungdomsmassene, er å ta et fastere grep om ledelsen av ungdomsforbundet. Hva vil det si? Det vil si at vi må begynne å se på ungdomsarbeidet som en integrert del av partiets arbeid. Det har lenge eksistert en del feilaktige tendenser til å se på ungdomsarbeidet som noe bare ungdommen driver med. En del partiavdelinger diskuterer ikke ungdomsarbeid, og viser liten forståelse for kampene blant de unge. Dermed dette avviket ikke blir korrigert, vil det føre til splittelse mellom ungdommen og partiet, og til at ungdomsforbundet degenererer og legger ned kampen. Ungdomsforbundet trenger en sterk ledelse, og det er bare partiet som kan lede de unge på riktig vei.

Avvis legalisme og sekterisme i ungdomsarbeidet. Lær av T-bane-ungdommens FFF!

En del kamerater har vanskelig for å ta utgangspunkt i ungdommens egne krav. Det eksisterer ideer om at de krava som ungdommen sjøl stiller ikke er "gode nok" og at det ikke "går an" å stille disse krava og propagandere dem.

Eksempel: Da T-bane-ungdommens FFF tok opp "Vekk med Fleskenakken" som en av sine paroler, reagerte enkelte kamerater og mente at parola var upassende, personkrenkende osv. Dette mener jeg er et uttrykk for en legalistisk og sekterisk tankegang. Denne parola er ei viktig konkretisering av parola "Nei til politivold". Fleskenakken er en spesielt brutal politimann som har terrorisert T-bane-ungdommen. For mange av disse ungdommene står Fleskenakken som det fremste uttrykket for politibrutaliteten. Vi må ta utgangspunkt i ungdommens nære krav, ikke bare mobilisere den på allmene paroler. Å ikke gjøre dette er uttrykk for ei sekterisk linje i ungdomsarbeidet - ei linje for at vi ikke skal gå bredt ut blant ungdomsmassene.

Gå i spissen for ungdomsforbundets arbeid!

Partimedlemmene har en klar plikt til å gå i spissen for ungdomsarbeidet. Et avvik kommer til uttrykk på følgende måte: "Vi må vente til ungdommen sjøl reiser kampen, først da kan vi komme med råd og veiledning."

Partimedlemmene er de mest framskredne kommunistene. Det er de som har perspektivet, og det er de som kan gå i spissen. Partiavdelingene må gjøre undersøkelser blant ungdommen, diskutere med dem og gi dem råd. Partiet må se det som ei oppgave ikke bare å veilede, men også å utløse kamper blant ungdommen.

Linja med å "vente og veilede" er en annen variant av den sekteriske linja, og er dessuten ei linje for å se på kamper blant ungdommen som noe som partiet ikke driver med. Denne linja må vi avise skarpt.

Skolering og fostring.

Dette er ei av partiets viktigste oppgaver ovenfor ungdomsforbundet. Det betyr at alle medlemmer av ungdomsforbundet har krav på både allmene studietilbud og konkret veiledning fra partiavdelingene. Hvert år rekrutteres det et stort antall nye medlemmer til ungdomsforbundet. Storparten av disse har naturlig nok et lavt skoleringsnivå, dvs. de har lest lite av kommunistisk litteratur. Det er partiavdelingenes ansvar å skolere og fostre disse til å bli bevisste kommunister som med tida kan rekrutteres til partiet.

En del kamerater synes å mene at ungdomsforbundets medlemmer skal skolere og fostre seg sjøl. Dette er feil. Sjøl om ungdomsforbundet naturligvis skal drive skoleringsarbeid, er det partiets ansvar å sloss for at alle medlemmene av ungdomsforbundet blir fostra, og utvikler seg til å bli kader.

Verving.

Rekruttering til ungdomsforbundet er ei livsviktig oppgave. Vi trenger et mye større og mye sterkere ungdomsforbund. Noen partiavdelinger driver ikke vervearbeid blant ungdommen. "Det får ungdomsforbundet ta seg av", sier disse kameratene.

Det må slås klart fast at alle kommunister har plikt til å drive vervearbeid, både til partiet og til ungdomsforbundet. Ofte er det slik at partimedlemmer nyter stor tillit blant ungdommen, og har de beste mulighetene til å rekruttere progressiv ungdom. Å unnlate å drive aktivt vervearbeid blant ungdommen er ei linje for å nedlegge ungdomsforbundet. Dersom ikke de mest framskredne kameratene går i spissen for å verve, kan vi ikke regne med å kunne styrke ungdomsforbundet.

Ta et fast grep.

Jeg har nevnt en del viktige oppgaver for partimedlemmer når det gjelder ungdomsarbeidet. Dette er oppgaver som må løses dersom vi vil ha ungdommen på vår side, og ikke på reaksjonens.

Det som trengs er at det blir tatt et fast grep om disse oppgavene, at de blir en del av det daglige arbeidet vårt og at vi avsetter framskredne kamerater til å lede ungdomsarbeidet.

Ungdomsarbeidet må ikke bli ei vens-trehåndsoppgave. Vi må vise i praksis at vi virkelig forstår ungdommens betydning i kampen for sosialismen. For å vise dette må vi reise kampen for ungdommens nære og langsiktige interesser, og vi må gi ungdommen en fast ledelse som gjør at kampen kan vinne fram.

Parola må være:

KAMP FOR ET STERKT UNGDOMSFORBUND UNDER PARTIETS LEDELSE!

Arne

HVEM SKAL BETALE REHABILITERINGA?

Svar til BU's artikkel i FFP/april.

Først vil jeg si meg enig med BU i svaret til Fredrik og Nils både når det gjelder at parola "aldri er blitt konkretisert", og når det gjelder oppgjøret med høyrelinja som i praksis ville si at bare noen, nemlig de som kunne betale sjøl, skulle få rehabilitert - og også når de går imot Fredrik og Nils' ideer om at parola må være "høyere lønn" og ikke "nei til husleieøkning". Så vidt jeg kan se må Fredrik og Nils' linje være trotskisme, og ei linje for å nedlegge boligkampen.

Så til parola "nei til husleieøkning - kommune og stat skal betale rehabilitering". Når det gjelder første del av parola så er jeg helt enig i den. Men på spørsmålet om hvem som skal betale har jeg motsigelser på parola. Slik den stilles opp i FFP/april blir dette en allmen parole for boligkampen, og jeg mener at det kan den ikke være.

Hvis vi ser på gamle bydeler som en helhet vil dette være en gal parole å stille allment. I noen deler av byen (og i andre byer) eier kommunen gårdene, og noen steder finns det små gårdeiere

som bor i gårdene sine selv. Slike steder vil dette være en riktig parole å stille. Men i deler av byen hvor storkapitalen og endog monopolkapitalen kjøper opp gårder, og hvor eierne - stort sett gjennom strømmenn - sitter med større og større deler av strøket, kan dette umulig være en riktig parole å stille.

I det strøket hvor jeg jobber kan jeg ikke gå til massene og si at storspekulanten som eier gården de bor i, og som lar den forfalle over hodet på dem, ikke skal stilles krav til og ikke skal betale for rehabilitering, men derimot stat og kommune skal stilles krav til. Dette kan i alle fall ikke jeg gjøre, og jeg mener det ville være galt å stille. Derfor kan parola ikke være en allmen parole, skal den være det må den fleks. lyde "Nei til husleieøkning - kapitalen, kommune og stat skal betale".

Jeg oppfordrer andre til å ta del i diskusjonen - spesielt kamerater som jobber med bolig - da jeg, i likhet med BU, vet at det er motsigelser på parola.

Kamerat som jobber
i boligkampen.

STØTT HOVIN- FORELDRENE!

Kvinnefronten må gå i spissen for daghjems-
kampen, ikke legge den ned!

Foreldrene ved Hovin daghjem har nå vært i
betalingsstreik siden 22. mars. Vedtaket og
krava sto i forrige nr. av FFP.

Betalingsstreik er en ganske hard aksjonsform,
foreldra risikerer å miste plassene sine; det
er avgjørende at streika sprer seg og får stor
støtte. Samtidig er grunnlaget for spredning
godt. Misnøya med forholda på daghjemmene
er stor, og mange sympatiserer med aksjonen.
Hittil har Hovin fått støtte fra flere daghjem,
kvinnefrontgrupper og enkelte organisasjoner
som DA, KF, SEF o.a., men støtteambeidet er
kommet kort.

'KF har ikke tid til å drive daghjems-kamp.'

Daghjemsaksjonen har spilt en aktiv rolle i støtte-
arbeidet hittil, med det er får aktive daghjems-
grupper. Mange steder er de sprunget ut av KF,
og under 8. mars og 1. mai-arbeidet har KF-
gruppene lagt dem ned. Henvendelser fra dag-
hjemsaksjonens styre er blitt møtt med at KF-
gruppa har så mye annet. I 1. mai-arbeidet har
dette stått spesielt sterkt, mange steder har KF
i praksis lagt seg ned og gått inn i FFF. Resultatet
har vært lite mobilisering på kvinnes
kampkrav som daghjem og abort, og ingen støtte
til Hovin.

Kommunistene i KF har mange steder gått i spis-
sen for stilen med å skru daghjems-kampen av og
på. Dette er i strid med massenes interesser
og svekker KF. Det sår mistillit til at fronten
virkelig mener alvor med parolene sine, og
styrker virkningen av heten som sier at vi
bare tar opp kvinnekrava for å få folk i FFF
eller i AKP.

Daghjems-kampen - viktig både kortsiktig og stra-
tegisk.

Dette er en kamp for massenes velferd i dag,
og en viktig strategisk oppgave. Gratis daghjem
til alle barn er en forutsetning for at kvinner
skal ha rett til arbeid, og at unga skal være
samfunnets ansvar. Det er en kamp som peker
framover mot et sosialistisk Norge.

I tråd med det står det en skarp kamp mellom
vår linje og revisjonistenes linje i dette spørs-
målet. Vi krever gratis daghjem til alle barn
med utvida åpningstid. SV støtter barnehage-
lova som betyr færre, dyrere og dårligere dag-
hjem, og styrker kommunenes grep om barne-

hagepolitikken som et redskap til å regulere
arbeidsmarkedet. Det er en kamp egna til å av-
sløre de røde frasene både om barnehager og
kvinnens rett til arbeid (Les Røde Fane nr. 6
1976 om daghjems-kampen).

Høsten viste oss grunnlaget for denne kampen -
18 000 underskrifter mot prisøkninga. Siden
da er det kommet nye angrep, nedskjæring av
matbudsjettet, angrep på de ansattes lønn (omgjø-
ring til praktikanstillinger), angrep på de demo-
kratiske rettighetene osv. Arbeiderbladet viser
til sine oppslag om Hovin at de er redde for at
streiken skal bre seg, etter noen få hetsoppslag
forsøker de å tie den ihje!, mens kommunen i
stillhet kommer og reparerer taket på Hovin.
Utgangspunktet er utmerket - det er opp til oss
å lede kampen. En viktig del av det er å kjempe
for at KF spiller en aktiv rolle.

STØTT HOVIN! SPRE STREIKA!

Noen erfaringer fra de plassene som har jobba
for streik:

- Det er viktig å mobilisere foreldrene ut fra
forholda de kjenner til sjøl, hvordan angrepene
rammer dem og deres daghjem (se f.eks. bud-
sjettet). Erfaringene viser at det er fdorskjellig
hva folk er mest opptatt av. Samtidig er det
nødvendig å vise hvordan dette er ledd i en lang-
siktig politikk - altså at vi ikke kan vente det
bedre, men verre. Spesielt gjelder det prisene,
fordi det er en del som synes at 20% prisstig-
ning tross alt ikke var så ille.

- Grundig diskusjon med flest mulig på forhånd.
På Hovin valgte de en aksjonskomite som samla
underskrifter fra dem som ville være med på
aksjonen, deretter vedtok de streika.

- Det er nødvendig å ta grundig opp mulighetene
for plassoppsigelse med en gang. Vi må ikke
legge skjul på alvoret, men ta opp at det er nød-
vendig å stå sammen, samle brei støtte, osv.,
og propagandere at det ikke finnes noen annen
vei.

- På samme måte må foreldrene forberedes på
heten.

FORSVAR DE DEMOKRATISKE RETTIGHETENE.

Kommunens siste utspill for å hindre kampen er
et rundskriv som forbyr foreldrene å ha møter
i barnehagens lokaler dersom de tar opp under-
skriftskampanjer eller aksjoner som retter seg
mot kommunene. Enkelte foreldremøter har alle-
rede protestert. Hovin-foreldrene vedtok 18/4

at de ikke vil rette seg etter dette, og oppfordra andre til å gjøre det samme. Det er viktig å reise slike forslag uansett om daghjemmet ikke går inn for streik. Samtidig betyr det at der personalet og ledelsen for foreldrene støtter kom - munens utspill, kan det være nødvendig å avholde møte i annet lokale.

ALLE FORELDRE MÅ REISE FORSLAG OM STØTTE TIL HOVIN PÅ SITT DAGHJEM!

Ta opp saka i klubber, foreninger og andre organisasjoner!

Noen tenker: 'Dette går kanskje på andre daghjem, men ikke hos oss.' 'Jeg kjenner ikke foreldrene, jeg har ikke vært aktiv tidligere' osv. Kamerat, erfaringene hittil viser at Hovin-foreldrene har brei støtte, men noen må reise forslag og gå i spissen. Om ikke du gjør det, hvem gjør det da? Et støttevedtak er et godt utgangspunkt for å diskutere egne aksjoner, du vil se hva folk er opptatt av. Reis diskusjonen om streik - det er også en viktig forberedelse av kampen som må komme til høsten - vi venter nye angrep.

Trenger du materiale, mer informasjon om Hovin el.1. - kontakt Daghjemsaksjonen (Kontortid i U 11 torsdag 17 - 18.30. 69 30 16). De kommer også gjerne på foreldremøter og forteller om erfaringer fra andre steder. Det samme gjør Hovinforeldrene - bruk dem! (Ring daghjemmet).

OBS! Forslaget til nye vedtekter for barnehagene i Oslo, bygd på barnehagelova, skal behandles i bystyret - muligens allerede 6. juni. Disse inneholder bl.a. kristen formålsparagraf, og de går skarpt imot utvida åpningstid. Sitat fra selve paragrafen: 'Åpningstiden kan maksimalt være 9 timer pr. dag. Det enkelte barns daglige oppholdstid bør helst ikke være over 8 timer.' Politikken til kommunen er innskrenka åpningstid! Daghjemsaksjonen vil følge opp dette - følg med!

Kvinnefrontens sommerleir i uka 9. - 16. juli, vil ha kvinners rett til arbeid og daghjemska - pen som ett av hovedtemaene. Mobiliser bredt til leiren!

Kamerat som jobber med kvinnearbeid.

KRITIKK:

For ei tid tilbake hadde Oktober (Tronsmo?) ei annonse i Dagbladet hvor det bl.a. sto at Jon Mi var i bokhandelen et visst tidsrom for å signere boka si.

Jeg synes dette er kritikkverdigg. Hva er så viktig med JM's underskrift? Er det personen JM eller boka hans som er viktig? Jeg synes det minner om borgerlig kjendisshow som har lite med kommunistisk propagandaarbeid å gjøre. Det er all grunn til å komme med sjølkritikk for de som har ansvaret for dette.

Trine

SJØLKRIITIKK: _____

Vi er av flere kamerater blitt kritisert for at JM satt og signerte "Jernkorset" i butikken. Kritikken har gått på at vi framheva personen i stedet for innholdet og politikken i boka. Det var en borgerlig måte å spre litteratur på, der vi ikke gjorde noe for å spre politikken i boka, som f.eks. høytlesing ville gjort. Vi er enige i kritikken.

Vi har oppsummert at vi ikke så politikken som det viktigste, men tenkte mest på å øke omsetninga. Det er lett for oss å tenke at ettersom vi sprer så mye bra litteratur, er det likegyldig hva slags metoder vi bruker for å øke salget. Tar vi ikke kamp mot denne linja vil vi fort degenerere til bare å tenke penger, og glemme at vår oppgave er å spre revolusjonær litteratur. Forøvrig vil også ei sånn linje lett gi konsesjoner til revisjonistiske og borgerlige bestselgere, for "vi vil tape så mye penger om vi ikke selger dem".

Nå er det ikke sånn at vi er mot å lage liv og røre rundt bokhandelen for å trekke folk til den, f.eks. la en forfatter lese opp, la noen synge eller ha ei utstilling der. Sånn kan bokhandelen fungere som et senter for å spre revolusjonær og progressiv litteratur. Vi mener også det er riktig å ta tiltak for å styrke økonomien, som er viktig, f.eks. billigsalg.

Vi synes det er bra at kritikken er kommet, og vi ønsker at kamerater kritiserer bokhandelen for å styrke bokhandelen. For øvrig bør alle kamerater i distriktet benytte seg av bokhandelen. Mobiliser venner og sympatisører til å besøke butikken. Studer punkt 23 (side 127) i prinsipp-programmet.

Jens

15. MAI – EN ANTI-IMPERIALISTISK KAMPDAG.

Den sionistiske okkupantstaten Israel blei oppretta 14. mai 1948. Dette danna opptakten til ei omfattende fordriving av det palestinske folket, okkupasjonen av hele Palestina, okeks-pansjonen innover Libanon, Syria, Jordan og Egypt.

Fra første stund var dette imperialismaktenes politikk. Imperialismaktenes etablerte okkupant-

staten Israel som et redskap for seg i utplyndring av de arabiske folkene og naturressursene. Staten Israel har aldri kunne stå på 'egne bein', Den har alltid bestått på basis av imperialismen, som et redskap først og fremst for USA. Kampen mot sioniststaten Israel er derfor en kamp mot de imperialistiske supermaktene.

Den palestinske frigjøringsbevegelsen PLO, har satt 15. mai som sin kampdag. Fra første stund reiste palestinerne kampen mot okkupantmakta og imperialismen. 15. mai markerer derfor starten på motstandskampen etter opprettinga av sioniststaten. I flere år har palestinerne markert denne dagen som sin kampdag, og i mange land er det store demonstrasjoner på denne dagen. Palestinakomiteen vil følge opp denne tradisjonen. 15. mai skal bli en ny spiker i den råtne likkista til imperialismen.

15. mai er derfor en dato som har betydning på linje med 11. september og 21. august. Som kommunister veit vi hva det betyr: Vi må gå i spissen for en slagkraftig solidaritet. Det palestinske folket går i spissen i kampen mot imperialismen i den tredje verden. Palestinerne har kjempet den væpna folkekrigen i mange år, og viste sin styrke da de sto imot imperialismens likvideringsframstøt i Libanon. Denne seierrike kampen svekker imperialismen i undertrykkinga av folkene i alle land, også i Norge. Det palestinske folket fortjener derfor ei kraftig solidaritetsmarkering denne dagen.

Denne dagen vil Palkom gjennomføre et solidaritetsmøte her i Oslo, og dette møtet må vi sørge for blir stort! Dette må være en plikt for kommunister å gjøre en innsats for det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet på en slik dag.

Og dette solidaritetsmøtet skal ikke bli kjedelig. Helseteamet som Palkom har hatt i Libanon kommer hjem til denne dagen. Uten å henfalle til ønskedrømmer, så tror vi at vi kan love at det vil bli lagt fram mye interessant om situasjonen i folkekrigen nå, den politiske og væpna kampen.

Noen synes kanskje at helseteamet lukter av humanisme og borgerlig politikk. Disse bør huske på at det er en grunnleggende forskjell på å sende ulltepper og sykepersonell til folk ut fra de lidelser de er utsatt for, og det å sende folk til en frigjøringsbevegelse for å arbeide i helsesektoren. Det helseteamet som kommer tilbake nå har, som det forrige, deltatt i folkekrigen.

Palkom sender ikke 'krisehjelp til ei nødlidende befolkning', slik den pro-sovjettiske 'Palestinafronten' gjør. Helseteamene har vært et uttrykk for ekte solidaritet - et redskap for å styrke palestinerne frihetskamp. Og dette er noe palestinerne sjøl veit å sette pris på. Mens de bare fryser i nesen av 'humaniter hjelp' - såkalt upolitisk fra FN - og bl.a. Palestinafronten, har de uttrykt stor glede over den solidariteten Palkom viser på et solid, politisk grunnlag.

Den revisjonistiske Bygstad-gruppa forsøker å framstille det som om de støtter PLO, og at Palkom er isolert fra frigjøringsbevegelsen. Helseteamene fra Palkom til PLO er et levende bevis på det motsatte. Vi oppfordrer alle til å vise sin solidaritet med palestinerne 15. mai. Kom på solidaritetsmøtet, og være med på å avsløre løgnene til sosialimperialismens støttespillere i Norge.

Følg med i KK om arrangementene.

STØTT DET PALESTINSKE FOLKETS KAMP!

KOM PÅ SOLIDARITETSMØTET DEN 15. MAI!

Palkom'er

STUDIE SPALTA: DE UNDERKUA NASJONENE OG IMPERIALISMEN.

FFPs studiespalte vil også denne gangen ta opp det nasjonale spørsmålet - denne gangen den rolla kampen de underkua nasjonene fører mot imperialismen, spiller for den proletariske verdensrevolusjonen. I prinsippprogrammet vårt står det, at av de fire grunnleggende motsetningene i verden i dag, er det motsetningen mellom imperialismen/sosialimperialismen på den ene sida, og de underkua nasjonene på den andre sida, som er hovedmotsigelsen. (Prinsippprogrammet, s. 38-39). Dette diskuterte vi under landsmøteforberedelsene, men klarte ikke alltid å komme til bonns i spørsmålet. Det er imidlertid et svært viktig spørsmål å ha klarhet i. Hva er det som gjør at de underkua nasjonenes kamp er så viktig, og åssen har den fått den rolla? De tekstene vi har med her utdyper dette spørsmålet. Den første er tatt fra KKP's store polemikk med SUKP og går direkte på hvorfor de underkua nasjonenes kamp i dag er den viktigste drivkrafta i kampen mot imperialismen. Den andre teksten, som er tatt fra Maos store artikkel om den nydemokratiske revolusjonen, viser de historiske forutsetningene for at den nasjonale kampen i de underkua landa er blitt en del av den proletariske verdensrevolusjonen. Begge tekstene er oversatt fra henholdsvis svensk og engelsk av redaksjonen, og oversettelsene er derfor ikke 'ofisielle' - dvs. vi garanterer ikke mot mindre feil og unøyaktigheter, og redaksjonen bærer det fulle ansvaret for dem.

Disse tekstene bør leses i tilknytning til sjølstudiene ellers, spesielt til prinsippprogrammet kap. 4 og 5, 6 og 9. Denne var sjølstudier i fjor, men vi trur mange slurva med det. Benytt denne anledninga til å få et bedre grep om et av de viktigste spørsmåla i den marxist-leninistiske analysen av situasjonen i verden i dag.

KKP OM BETYDNINGA AV DE UNDERKUA NASJONENES KAMP.

'.... I vårt brev fra den 14. juni klangjorde vi den revolusjonære situasjonen i Asia, Afrika og Latinamerika og den nasjonale frigjøringsbevegelsens betydning og rolle. Dette er det vi sa:

De forskjellige typene motsetninger i verden i dag er konsentrert i Asias, Afrikas og Latin-

amerikas veldige områder.

For det imperialistiske herredømmet er det disse områdene som er de mest sårbare, og de er stormsentra for verdensrevolusjonen, som retter seg direkte mot imperialismen.

Den nasjonaldemokratiske bevegelsen i disse områdene, og den internasjonale sosialistiske revolusjonære bevegelsen er de to store historiske strømningene i vår tid.

Den nasjonaldemokratiske revolusjonen i disse områdene er en viktig bestanddel av den samtidige proletariske verdensrevolusjonen.

De anti-imperialistiske kampene, som folkene i Asia, Afrika og Latinamerika fører, retter seg mot, og undergraver grunnvollene, for imperialismens og den nye kolonialismens herredømme, og er en mektig kraft i forsvaret av verdensfreden.

I en bestemt betydning er derfor den internasjonale proletariske revolusjonens sak avhengig av resultatet av den revolusjonære kampen som føres av folkene i disse områdene, som utgjør den overveiende majoriteten av verdens befolkning.

Derfor er den anti-imperialistiske revolusjonære kampen som føres av folkene i Asia, Afrika og Latinamerika helt avgjørt ikke bare av betydning for disse områdene, men er av altomfattende betydning for hele den proletariske verdensrevolusjonens sak. (A.a. s. 15-16)

Dette er marxist-leninistiske teser, slutninger som er trukket av virkeligheten i vår tid gjennom vitenskapelig analyse.

Ingen kan fornekte, at det nå eksisterer en ytterst gunstig revolusjonær situasjon i Asia, Afrika og Latinamerika. I dag utgjør de nasjonale frigjøringsrevolusjonene i Asia, Afrika og Latinamerika de viktigste av de kreftene som tildeler imperialismen direkte slag. Motsetningene i verden er konsentrert i Asia, Afrika og Latinamerika.

Sentrum for motsetningene og de politiske kampene er ikke fast, men skifter med forandringene i de internasjonale kampene og den revo-

lusjonære situasjonen. Vi tror, at alt etter-
som motsetningene og kampen mellom proleta-
riatet og borgerskapet i Vesteuropa og Nord-
amerika utvikles, så kommer den store dagen
for det avgjørende slaget i disse kapitalismens
hjemland og imperialismens hjerte. Når den
dagen gryr, kommer uten tvil Vesteuropa og
Nordamerika til å bli sentrum for de politiske
kampene og motsetningene i verden.

Lenin sa år 1913: '.... en ny kilde til store
verdensstormer åpner seg i Asia.... det er i
denne era av stormer og deres 'tilbakevirk-
ninger' i Europa vi nå lever.' (Lenin: Selec-
ted Works, International Publishers, New York,
1943, bd. XI s. 51).

Stalin sa året 1925: 'Kolonilanda utgjør imperi-
alismens viktigste oppland. Revolusjoneringa
av dette opplandet må komme til å undergrave
imperialismen ikke bare i den betydning at den
blir berøvet sitt oppland, men også i den betyd-
ning at Østens impulser til intensivering av
den revolusjonære krisa i Vesten.' (Stalin:
Works, FLPH, Moskva 1954, vol. 7 s. 235-236)

Kan det tenkes at disse uttalelsene av Lenin og
Stalin er feilaktige? De tesene de formulerte
har i lang tid tilhørt den elementære kunnskapen
i marxismen-leninismen. Nå, når SUKPs ledere
er innstilt på å minske betydninga av den revolu-
sjonære frigjøringsbevegelsen, ignorerer
de fullstendig både den elementære marxismen-
leninismen og de fakta som ligger rett foran
nesa på dem....' (Fra: 'Forsvarere for ny-
kolonialismen', 1963, kommentar (4) til SUKPs
åpne brev..., avsn. 4: 'De områdene hvor mot-
setningene i dagens verden er konsentrert.'
Kommer på Oktober.

MAO OM DE UNDERKUA NASJONENES KAMP
SOM DEL AV DEN PROLETARISKE VERDENS-
REVOLUSJONEN:

'... Det fant imidlertid sted ei endring i Kinas
borgerlig-demokratiske revolusjon etter utbrud-
det av den første imperialistiske verdenskrig-
en i 1914, og danninga av en sosialistisk stat
på en sjettedel av jordkloden som følge av den
russiske Oktober-revolusjonen i 1917.

Før disse hendingene, kom den kinesiske bor-
gerlig-demokratiske revolusjonen innfor den
gamle kategorien av den borgerlig-demokratiske
verdensrevolusjonen, som den var en del av.

Siden disse hendingene, har den kinesiske bor-
gerlig-demokratiske revolusjonen endra seg.
Den har kommet innfor den nye kategorien av
borgerlig-demokratiske revolusjoner, og, så
langt det gjelder mønstringa av revolusjonære
styrker, utgjør den en del av den proletarisk
sosialistiske verdensrevolusjonen.

Hvorfor? Fordi den første imperialistiske ver-
denskrigen og den første seierrike sosialistiske
revolusjonen, Oktober-revolusjonen, har endra
hele forløpet av verdenshistoria og ført den inn
i en ny era.

Det er en era hvor hele den kapitalistiske fron-
ten har brutt sammen i en del av jordkloden
(en sjettedel av verden), og fullt ut har avslørt
sitt forfall alle andre steder. Det er en era
hvor de delene av kapitalismen som er igjen,
ikke kan overleve uten å stole mer enn noen
gang på koloniene og halv-koloniene. Det er
en era hvor proletariatet i de kapitalistiske
landa stadig frigjør seg fra den sosial-imperia-
listiske innflytelsen til de sosial-demokratiske
partiene har kunngjort at de støtter frigjørings-
bevegelsene i koloniene og halv-koloniene. I
denne eraen, så kommer enhver revolusjon i
en koloni eller halv-koloni, som er retta direkte
mot imperialismen, dvs. mot det internasio-
nale borgerskapet eller den internasjonale ka-
pitalismen, ikke lenger innfor den gamle ka-
tegorien til den borgerlig-demokratiske verdens-
revolusjonen, men innfor den nye kategorien.
Den er ikke lenger del av den gamle borgerlige,
eller kapitalistiske, verdensrevolusjonen, men
er en del av den nye verdensrevolusjonen, den
proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen.
Slike revolusjonære kolonier eller halv-kolonier
kan ikke lenger bli regna som allierte for den
kontrarevolusjonære fronten til verdenskapi-
talismen. De er blitt allierte for den revolu-
sjonære fronten til verdens-sosialismen.

Fordi om en slik revolusjon i et kolonialt eller
halv-kolonialt land fortsatt er grunnleggende
borgerlig-demokratiske i sin sosiale karakter i
sitt første stadium eller første skritt, og fordi
om den objektive rolla den har er å klargjøre
veien for kapitalismen, så er den ikke lenger
en revolusjon av den gamle typen som er leda
av borgerskapet med målsettinga å etablere et
kapitalistisk samfunn og en stat under borger-
skapets diktatur. Det hører til den nye typen
revolusjon som er leda av proletariatet med
målsettinga, i første stadium, å etablere et
ny-demokratiske samfunn og en stat under det
felles diktaturet til alle revolusjonære klasser.
På denne måten tjener denne revolusjonen i
virkeligheten hensikten med å klargjøre en enda
breiere vei for utviklinga av sosialismen. I
løpet av denne utviklinga, kan det være en rekke
under-stadier, på grunn av endringer på

fiendens side, og innen rekkene til våre allierte
men den grunnleggende karakteren til revolu-
sjonen forblir uendra.

En slik revolusjon angriper imperialismen ved
rota, og blir derfor ikke tålt, men motarbeida
av imperialismen. Den blir imidlertid møtte
med velvilje og støtte av de sosialistiske landa
og av det sosialistiske internasjonale proleta-
riatet. Derfor blir en slik revolusjon en uunn-
gælig del av den proletarisk-sosialistiske
verdensrevolusjonen.

Fra: 'Om det nye demokratiet', januar 1940,
del IV, 'Den kinesiske revolusjonen er en del
av verdensrevolusjonen', Utvalgte verker
bd. II, s. 343-344.

En kortfatta gjennomgang av hele artikkelen
står i Røde Fane nr. 2/76.

TA ALVORLIG PÅ SOMMERLEIRMobiliseriNGA.

Sjøl om det fremdeles er rundt 2 måneder igjen til sommerleirene i Østlandsområdet, må ingen tru at vi har god tid på oss i mobiliseringa. Tvert i mot. Skal vi ha muligheter for å gjøre et skikkelig arbeid, er vi nødt til å starte mobiliseringa nå (hvis den ikke allerede er satt i gang).

Det er nå folk bestemmer seg for hva de skal gjøre i ferien, det betyr at det er nå vi har muligheter til å få folk til å dra på sommerleir. Det er mye vanskeligere å komme seinere, når det er avtalt at akkurat i den uka sommerleiren er skulle det progressive ekteparet vi kjenner besøke mormor på Hamar sammen med ungene.

Dessuten er det sånn at det er få uorganiserte som melder seg på leir bare vi spør dem en gang. De fleste har motsigelser av forskjellig slag, motsigelser som det er nødvendig å diskutere og få løst. Vi må derfor regne sommerleirmobiliseringa som ei politisk kamppoppgave som krever både tid og arbeid.

Mot sekterisme i mobiliseringa!

Tidligere år har det vært flere avvik i mobiliseringa. I fjor var det mange kamerater som sjøl ikke hadde fullstendig grep om de emnene som skulle opp, og som derfor tenkte som så: "Når jeg synes dette er så vanskelig er det sikkert ikke noe å ta med sympatisører på. De synes sikkert at det er helt ubegripelig." Denne sekterske linja må avvises skarpt. Det er ei linje for å lage AKP-leire i stedet for Rød Front-leire, ei linje som vil gjøre diskusjoner som er livsviktige for hele arbeiderklassen til eksklusive diskusjoner for kommunister.

Ei anna sektersk linje som også har vært framme tidligere år går på å bare reklamere med ferie og badeliv, og helt undervurdere politikken. Dette er ei grov undervurdering av partiets sympatisører. Det er det samme som å si at sympatisørene ikke bryr seg om politikk, men i virkeligheten bare er interessert i sol og ferieliv. Er virkeligheten sånn? Langt

ifra! Hvorfor skulle folk sympatisere med den progressive bevegelsen hvis de ikke var interessert i politikk? Det er sjølsagt bare tull!

Det er to mulige resultater av ei sånn "mobilisering": Enten drar folk andre steder hvor det kan være like bra å bade, eller folk drar på leiren og oppdager at de er blitt lurt.

Sjølsagt er det viktig å fortelle folk at det blir god anledning til rekreasjon og bading, men politikken må være det viktigste, både på leirene og i mobiliseringa.

Mobiliser på hovedemnene.

ML-bevegelsen har grunn til å være stolt av sommerleirene sine. De har i alle år hatt en svært viktig funksjon innafor bevegelsen. De politiske diskusjonene har blomstra på leirene, feiaktige linjer har blitt avvist, folk har blitt konsolidert på en riktig politikk og nye medlemmer har blitt rekruttert. Borgerkapets hysteriske reaksjoner og ville løgner om leirene våre viser også at vi er på rett vei.

De aller fleste som drar på leir drar sjølsagt fordi de vil diskutere politikk, og delta i det politiske livet på leirene. Da må det være like sjølsagt at vi bruker politikken på leirene til å mobilisere. Vår hovedform for mobilisering må være politisk diskusjon om hovedemnene på leirene.

Emnene på leirene i år er av stor viktighet for hele arbeiderklassen. F.eks. diskusjonen om revolusjonær fagforeningspolitikk. Stadig flere arbeidere innser at kamplinja er den eneste som kan føre arbeiderklassen framover. Mange har fått erfare dette konkret, bl.a. gjennom streikekamper. Det er derfor mange som har stor interesse av å delta i disse diskusjonene på leirene. Skulle ikke dette tilsi at vi bør gå bredt ut i mobiliseringa og være dristige (ikke bare spørre "sikre" folk)? Jo, absolutt!

Hvilke metoder bør vi så bruke i mobiliseringa? Vi trur at små, organiserte diskusjonsmøter med sympatisørene er en

svært god metode. Det kan være forholdsvis korte og uformelle møter hjemme hos en kamerat. Poenget er ikke å løse alle motsigelser og problemer på en gang, men å gi sympatiserene lyst til å være med på å føre diskusjonene videre på leirene. Studiemateriale til sommerleirene vil bli trykt regelmessig i KK, den første artikkelen sto 29. mars (siste nr. av ukeavisa), så det er bare å sette i gang.

Andre bra metoder er åpne møter om AKP's politikk (der hvor dette er mulig og hensiktsmessig), og sjølsagt de helt

uformelle diskusjonene med arbeidskamerater og venner.

Til slutt: Hvilke målsettinger skal vi stille oss i mobiliseringa? Vi trur ei riktig og realistisk parole må være:

Alle partimedlemmer må delta aktivt i mobiliseringa!

Alle partimedlemmer må mobilisere minst en sympatisør til sommerleir!

DS-kamerat.

ETT ÅR I BYSTYRET.

Det parlamentariske arbeidet har vært et nybrottsfelt for partiet, og dette har ført til at vi som jobber på dette feltet har gjort både bra og dårlig arbeid. Vi har mangla erfaringer med sånt arbeid, og i tillegg er det rike muligheter for at en kommunist kan utvikle seg til å bli en arbeideraristokrat ved å jobbe i de parlamentariske organa.

Hele systemet er sjølsagt lagt opp for å tjene borgerskapet, og de borgerrepresentantene som er plassert der av de ulike partia har en bråte privilegier av forskjellig slag. Gratis kino, teaterbiletter, drosje fra bystyremøtene, mat under bystyremøtene og lignende saker er små, men viktige bestikkelser. Oppover i pampestillingene deler det ut hefter med drosjeblanketter, og representasjonskontoen svulmer opp. Toppsjiktet blant de "folkevalgte", kommunalråder o.l., har lønn på 120.000 - 130.000 pluss pluss, mens menige bystyremedlemmer har 14.000 - 20.000 for å sitte i et utvalg.

I bystyret er det bare RV som går inn for å fjerne privilegiene. Alle borgerpartiene, SV inkludert, går sjølsagt inn for å beholde privilegiene og øke dem.

Dersom RV skulle ta i mot sånne privilegier, ville vi stille oss i bås med revisjonistene i SV, og det ville være grunnlag for alvorlige politiske avvik.

RV har fra første stund nektet å godta borgerskapets spilleregler for arbeid i bystyret, og aktivt bekjempe det borgerlige sirkuset og privilegiene. RV er f.eks. det eneste partiet som prinsipielt har gått mot de nyoppretta kommunalrådstillingene.

Fra første øyeblikk har borgerskapet forsøkt å boykotte RV i bystyret. Dette kom klart til uttrykk når vi stilte forslag om at RV skulle være representert i kommunale utvalg som var viktige for arbeiderklassen. Borgerskapet var ikke villig til å gi en revolusjonær representant

utvalgs plass, fordi de så det som en fare for at RV skulle avsløre deres råtne spill overfor arbeiderklassen (sjølsagt med god grunn). Etter denne boykottlinja gjorde vi en grov politisk feil. For å provosere boykottlinja og lage litt trøbbel for borgerskapet, sendte vi inn forslag om at vi skulle få dekket arbeidsfortjeneste, f.eks. ved heldags bystyremøter. Dette gjorde vi i stedet for å opprettholde våre forslag og kjøre videre på den skarpe kritikken vi tidligere hadde reist. Denne politiske feilen førte til at vi forkludra det politiske innholdet i boykotten og lagde saken til et spørsmål om penger. Det kunne lett virke som om RV-representanten var mer interessert i å klore til seg penger enn å sitte som redskap og talerør for arbeiderklassen her i byen. I alle fall greip borgerskapet denne muligheten begjærlig, og smelte til med å utvide Restaurant- og bevillingsnemda og plasere RV der. Denne linja har vi gjort opp med. Vi har tatt sjølkritikk i bystyret og sagt klart i fra at vi ikke godtar dette dusteutvalget, men tvert i mot opprettholder våre tidligere forslag på utvalg.

RV har hele tida utmerket seg ved å kjøre interpellasjoner på saker som er viktige for arbeiderklassen. Ordføreren har svart med trenering av interpellasjonene ved å la den stå måned etter måned før de kommer opp. Klubbing under innlegga våre er også stadig blitt mer vanlig. Dette tolker vi slik at vi har kjørt en riktig politikk ved å reise interpellasjoner. Dess mer vi tar opp det vanlige folk er opptatt av, dess mer ubehagelig blir det for borgerskapet.

Et viktig trekk ved flere av våre interpellasjoner er at de sprenger ramma for den borgerlige parlamentarismen, f.eks. saker som går på internasjonal solidaritet og kampen mot supermaktenes krigsforberedelser. Hvordan borgerskapet reagerer når vi tar opp sånne saker

fikk vi et klart eksempel på for et år siden.

Da protesterte vi i en interpellasjon mot at Rådhuset skulle brukes til mot-takelse for krigsforbryteren Kissinger. Ordføreren nekta å ta opp interpellasjo-nen før mottakelsen var over, og RV for-lot møtet i protest. Seinere på møtet benytta ordføreren sjansen til å stryke resten av RV's interpellasjoner, og lovt at han for framtida ville sensu-rere RV's interpellasjonstekster. I tillegg lovt han også å framføre beklag-elser overfor USA's og Sovjets ambassa-der for RV's ordbruk.

På neste møte hadde vi inne en ny interpellasjon som tok opp ordføreren's grove angrep på ytringsfriheten og trusselen om å innføre sensur av inter-pellasjonene. Vi la fram forslag som tok avstand fra ordføreren's handlemåte. Dette forslaget fikk 1 stemme. Borger-partiene (fremdeles inkludert SV) stemte enhetlig mot. De syntes sensur var på sin plass.

I den første tida vi satt i bystyret gjorde vi svære byråkratiske feil. I stedet for å ta opp massenes krav, grav-de vi oss ned i hauger av papir som kom fra formannskapet. På denne måten deltok vi i alt for stor grad på borgerskapets premisser. Desom ikke denne feilen var blitt korrigert i tide, ville vi omkommet under noen tonn med kommunale saksdoku-menter, uten å være savnet av andre enn den nærmeste familien.

Etter at vi gjorde opp med disse feila

har vi hatt framgang, men det er frem-deles feil som må rettes på. Vi må legge vekt på å utvide massekontakten, og vi må i mye større grad prøve å følge opp sakene etter at de har vært oppe i by-styret. Vi må ikke se på sakene som av-slutta etter at vi har hatt dem oppe. Tvert i mot må vi legge vekt på å komme ut med propaganda om hva som skjedde i bystyret, vise nødvendigheten av å føre kampen videre, og gjennom dette avsløre bystyret som klasseorgan og avsløre de borgerlige arbeiderpartiene.

Klassekampen skjerper seg stadig, og det gjelder også i bystyret. Borger-skabet har lenge trenert behandlinga av interpellasjonene våre, og prøver på den måten å stoppe ubehagelige saker som vi reiser ved å gjøre dem uaktuelle. I den seinere tida har det også blitt stadig vanskeligere å få ordet til dags-ordeninnlegg, ordføreren bruker klubba flittig.

Opp mot alle disse forsøka på å kneble den revolusjonære representanten er det bare en vei å gå: Stadig stå på, tviholde på våre demokratiske rettigheter, og ikke la borgerrepresentantene få fred et øye-blikk.

Til alle partimedlemmer vil vi si: Ikke sitt på opplysninger og informa-sjoner som vi kan ha nytte av. Dere må også oppfordre massene til å komme til oss med krava sine. Vi har kontortid i Øvre gate hver lørdag mellom 10 og 13.

Kamerater som jobber i bystyret.

VIETNAM-MØTE 10. MAI!

I disse dager er det to år siden det vietnamesiske folket etter 30 års fri-gjøringskrig kasta USA-imperialismen ut av landet sitt. Denne seieren var av ver-denshistorisk betydning, fordi den viste hvordan et lite folk kan beseire ei impe-rialistisk supermakt ved å benytte fol-kekrigens metoder.

For å feire denne historiske seiren arrangerer Solkom et festmøte 10. mai i Østkanten Folkets Hus. Representanter for Vietnams ambassade i Stockholm vil være til stede på møtet og fortelle om dagens Vietnam.

Mens kampen mot USA-imperialismen på-gikk, var det alltid kommunistene som gikk i spissen for støtte- og solidari-tetsarbeidet. Som sanne internasjonali-ster var det en sjølsagt ting for oss.

Like sjølsagt må vi vise solidaritet og støtte til Vietnam i dag, når folket kaster kreftene inn i gjenoppbygginga av landet sitt.

Derfor: Møt opp 10. mai kl. 1900!
Mobiliser venner av det viet-namesiske folket til å være med!

Kjell